

[Justitsministeren.]

vi til sin tid var færdige. Jeg forstod, at det ærede medlem fru Edel Saunte havde, som hun udtrykte det, kærlighed til svigerbarnet. Det ærede medlem var fuldstændig klar over, at svigerbarnet kunne tilgodeses af arveladeren gennem et testamente, men jeg forstod, at vi også kunne tilgodesse kærligheden til svigerbarnet ved en ændring af arveafgiftsloven.

Derom vil jeg gerne sige, at jeg har drøftet dette spørgsmål med finansministeren. Det er klart, at dette lovforslags gennemførelse ikke umiddelbart indebærer nødvendigheden af en ændring af arveafgiftsreglerne, men det er lige så klart, at det vil være hensigtsmæssigt at få gennemgået disse, jeg tør måske sige noget forældede arveafgiftsregler. Jeg har da også forstået finansministeren derhen, at det er hans hensigt, at man i finansministeriet i sommerens løb forhåbentlig og formodentlig i samarbejde med justitsministeriet skal overveje en revision af arveafgiftsreglerne. Jeg forstod, at også det ærede medlem fru Else-Merete Ross var interesseret heri.

Det ærede medlem hr. Ib Thyregod gjorde også nogle bemærkninger om problemet det mellemdøde barn. Jeg forstod, at det ærede medlem ikke havde lagt sig fast på noget standpunkt, men var villig til at drøfte problemet i udvalget, hvorimod det ærede medlem fru Erna Sørensen gav udtryk for væsentlige betænkeligheder, så vidt jeg har forstået, støttet på de betragtninger, højesteretsdommer Trolle har fremført. Jeg tænker og jeg håber, at vi i udvalget kan overbevise det ærede medlem fru Erna Sørensen om, at højesteretsdommerens indvendinger ikke bør sætte sig spor i en ændring af forslaget.

Om forlodsretten sagde det ærede medlem fru Edel Saunte i øvrigt med tilslutning af det ærede medlem fru Else-Merete Ross, at den måske skulle udstrækkes til det 24. år. Det er jeg naturligvis også villig til at drøfte, det er klart. Jeg kan måske med det samme sige til det ærede medlem hr. Rimstad, at jeg bilder mig ikke ind, at det er ministeren, der lovgiver, det er det høje ting, og derfor må jeg naturligvis — det er da klart — drøfte ethvert rejst spørgsmål i udvalget. Jeg vil dog gerne pege på, at selve denne bestemmelse om forlodsretten til det

21. år dog er en vidtgående nydannelse i dansk arvelovgivning. Jeg vil navnlig pege på, at den også kan gribe ind, hvor det drejer sig om tvangsarv, selv om det altså naturligvis er i yderste nødsfald. Derfor tror jeg nok at vi indgående skal overveje, hvor langt vi i hvert fald i denne omgang tør gå ved indførelse af dette nye retsinstitut. Jeg forstod, at det ærede medlem fru Erna Sørensen var meget betænkelig ved denne bestemmelse, men jeg håber, vi kan overbevise det ærede medlem om, at der her er tale om en landvinding, som må betragtes som et gode.

Det ærede medlem hr. Ib Thyregod nævnte, hvad jeg naturligvis havde ventet, spørgsmålet om, at jeg nu igen forsøger at jage fætre og kusiner ud fra den legale arverets lunhed. Jeg forstod, at han her fik tilslutning såvel fra det ærede medlem fru Erna Sørensen som fra det ærede medlem fru Else-Merete Ross.

Jeg er klar over, at vi må drøfte det i udvalget, det er givet, men vil dog gerne sige, at jeg personlig ser sådan på det, at det forekommer mig lidt vanskeligt at begrunde en legal arveret, der går ud over — og deri er jeg nok ikke helt uenig med det ærede medlem hr. Herluf Rasmussen — livsarvingernes, ægtefællens og forældres og bedsteforældres arveret. Det har altid forekommet mig en lille smule vanskeligt at begrunde, hvad der lå derudover. Imidlertid har jeg anset det for aldeles formålsløst at foreslå en sådan begrænsning af den legale arveret, som dette synspunkt måtte indebære, så jeg har indskrænket mig til at foreslå, at vi stryger fætre og kusiner. Jeg tror nemlig — og dér er jeg i modsætning til en ledende artikel i Kristeligt Dagblad — at man har en større kontakt med sine onkler og tanter end med sine fætre og kusiner, fordi denne kontakt etableres og opretholdes gennem forældrene, gennem det barndomshjem, man har, medens forbindelsen til den tilsvarende generation meget lettere slippes og slappes i tidens løb. Men naturligvis, også det er et spørgsmål, som vi må diskutere. Jeg har da lov til at håbe på at få flertal for mit standpunkt, og får jeg det ikke, så tager jeg det med sindsro.

Det ærede medlem hr. Ib Thyregod glædede mig med at give tilslutning til, at § 10 i det oprindelige forslag er bortfaldet. Til-